

מסורת הש"ס

אלמנה לכהן גדול פרק שביעי יבמות

סח.

עין משפט
גור מוצה

בא א מ"י פ"ח מהל'
תרומו' הלכה ט'
בב ב מ"י פ"ח מהל'
י"ס הל' טז ופ"ה
הל' יח פ"ח ע"ש נא נג
טו"ש"ה א"רע סת"ן קסו
פ"ח א'
ג ב מ"י פ"ח מהל'
תרומו' הל' יח טו"ש
ס"י ש"ל:
לא ד מ"י פ"ח מהל'
א"רע פ"ח הל"ב
פ"ח ל"ח ק"ב טו"ש
א"רע ס"י ו פ"ח ע"ש
נ"ט ונ"י:
לב ה מ"י פ"ח מהל'
תרומו' הל' ו והל'
י'
לג ו מ"י ע"ש הלכה ה:

תוספות ישנים

ס"ק בן תשע, ו"ח א"ח
פ"ח א"רע פ"ח מהל'
הל' בן תשע ו"ח א"רע
ע"ש ב"ח פ"ח מהל'
לכ"ה א"רע פ"ח מהל'
א"רע פ"ח מהל'
ד"ר פ"ח מהל'
הל' א':

א' ע"י תוס' ד"ר ר"ח
וב"ח פ"ח מהל'.

ראשונה דלינה אכולת היכא דלא אכלה משום דלין חייב במזונותיה
אלא היכא דעמד דלין וזכר דלאמרין כהנא (לעיל דף מא: וס)
ולא מייחד לה דוכתא ומשום סימפון נמי איכא למחש דשמא יש
סימפון ולא היכא אשתו מעולם כיון שלא הגיע זמן נחיי הבעל ולא
ברח ואין להקשות לעולם דלאמר
(וכמויות דף טו:) טעמא משום שמא
תשקא כי אכלה נחיי הבעל נמי לא
מיכול כיון דלין יבס חייב במזונותיה
לא מייחד לה דוכתא דליכא למימר
כיון דוכתא זכתה אכל קשה דא"כ
מאי פריך בפרק אע"פ (ס"ד דף טו:
וס) אלא מעתה לקיט כהן בנית
ישראל לא יאכל בתרומה שאני לקיט
דכבר אכל כל ימי חייו וי"ל כיון
דהגיע זמן ויחד לה דוכתא בנית
אביה שזא אינה זזה משם ולא דמיא
ללקיט כהן בנית ישראל וא"ל ומאחר
דאכלה מדאורייתא מפני מה אסרוה
למשנה אחרונה עד שתבעל אפילו
נפלה מן השמים הא ליכא למחש
חו לסימפון ויש לומר דכיון דאסורה
ארסיה בהגעת זמן למשנה אחרונה
אסרו נמי יבמה משום דמחלפת ויהי
ששתייה זמן כניסתה לאחריה ויהי
הא דדרשין לעיל (דף סו.) וכן
ישראל לכהן דאכלה בתרומה מקינן
כספו דרשא גמורה היא דהא לעיל
(דף טו:) דרשין מהתם פלוג דהא
כהן ששקא בת גרשא ששקלה
בתרומה ואע"ג דנפ"ק דקדושין וי'
י: (וס) מיימי לה מק"ו דבן גג בג
ושואה דריש דספרי מכל טהור
בניתן וא"ל דמפיק לה מאתם
וביתם היתה דספרי אסמכתא הוא
וכמה דרשות יש בגמרא שדורש
בתורת כהנים ובספרי מפקוקים
אחרים ומיחו לא יתייבש הא דמיימי
הך אסמכתא דהאי קנין דלחיו הוא
התם בפרק אע"פ (וכמויות דף נט.)
(וס) דמיימי לה על משנה ראשונה
דקמי היבס אין מאכיל לפי מה
שפירשנו דהיינו דוקא היכא דלא
אכלה דמקא דרשא אפי' אכלה נחיי
הבעל לא תאכל נחיי היבס ואחר
רבינו חס דהתם ה"פ קנין כספו אחר
רמנא שאלות בתרומה ודנאן הוא
דמקון משנים עשר חדש ולהלן
דלכותא והאי קנין דלחיו הוא ולא
מקון רבנן שחלל מחמת היבס אלא
עד שתבעל אס לא שכבר אכלה
נחיי הבעל:

א' בת בהן ישראלי היא פס"ה
דהא קניה ברא חוריה. ממון
הלשון משמע דמקרא דמיי
הוא

ל"א זר נפקא דפירש בקונטרס ומיחו לקמן מפיק לה מושבה
אל בית אביה מכלל דמשיקרא לא אכלה וי תהיה ל"א זר מוקמינן
לנבעלה לפסול לה פסלה והכא הך דרשא הפשוטה נקט דלי לאו
הגמרא בנמה מקומות (י) ועד אמר ר"י דמשום דמהאי קרא דכי תהיה דרשין
כ"ה. לאו דוקא אלא כלומר זקוקה לו דביאת בן תשע
לא הוי אלא כמאמר בעלמא ובפרק קמא דקדושין (דף יט.) ממעטין ליה דלא קניא מקרא דאשת איש פ"ח קטן ויש ספרים
דגרסי חו"ל ליה והכי פירשו כיון דמדאורייתא זקוקה וביאתו ביאה ולא צעין טויה צינמה קס"ד דקני לה מדאורייתא ולכיל קא משמע
לן דלא משום דלא קני לה:

י"ש פס"ה בהונה ס"פא פס"ה קה"ה. וכן גירסת ר"ח ולא כספרים דגרסי איפכא דהא קמי ס"פא ואס אינו ראו' ללא
ישראל וא"ל וכיון דתנא רישא פסול כהונה למה לי למימי כס"פא פסול קהל דכ"ש הוא ויש לומר דתנא ס"פא לגלוי
ארישא שלא תאמר רישא פסולי קהל דוקא ואס תאמר וספק בן ט' היאך פוסל בביאתו נוקמיה לחוקה קמייתא דהוה פסות
מן תשעה וטקי איתתא בחוקה כשרות ומיחו לכהונה נחא דלא אולעין בתר חזקה ליוחסין דקראמר רבי יהושע בפרק קמא
דכמויות (דף יג.) לא מפיה אנו חיי' אלא היא בחוקה בעולה לענין וממור ואפי' ברוב כשרים אלא כדלמא התם ולא מוקמינן
לה לחזקה ואפילו לרבן גמליאל ורבי אליעזר דמכשרי היינו משום דלמרה לכשר נבעלה אכל הכא דלא ידעה אס הוא בן תשעה לא
אכל לתרומה קשיא אמאי לא מוקמינן להו לחזקה דאפילו לענין תרומה איירי כמו לענין יעבדים ולתרומה מוקמינן לחזקה דהא
במחזות פ"ד (דף כו.) וס) גבי מוחזק לן בנצרה דהאי דכחן הוא ונפק עליה קלף דבן גרושה הוא כו' ומוקי לה בתרי ותר משמע דאי
לאו משום זילותא דבי דינא הוה מסקי ליה לכו"ל עלמא ויהיי לענין תרומה דאי לכהונה לא מסקינן ליה בתרי ותר דממוכא בקדושין
בהאמר (דף סו.) גבי עובדא דינאי המלך ויש לומר דהכא כגון דהשתא דלמי קמן הוי ודאי בן תשעה אף על פי שהיה ספק
כשכא עליה לא מוקמינן ליה לחזקה קמייתא אלא אולעין בתר השתא שהוא ודאי בן תשעה דחזקה קמייתא אימרה ליה:
לימא

דהא קניה בהויה ואי בת ישראל לכהן היא
לא מאכיל לה משום דעולא: והחרש: **א' אי**
בת כהן לישראל היא פסיל לה דהא קניה
בתקנתא דרבנן ואי בת ישראל לכהן היא
לא מאכיל יקנין כספו אמר רחמנא והאי
לאו בר קנין הוא: וכן תשע שנים וכו':
קס"ד בשומרת יבם לבן תשע ויום אחד
למא' אי לימפסל קטן נמי מיפסל פסיל אי
לאבול' גדול נמי לא מאכיל אמר אביי
הכא ביבם בן תשע שנים ויום אחד הכא על
יבמתו עסקין דמדאורייתא קניא ליה סד"א
הואיל ומדאורייתא קניא ליה וביאתו ביאה
אימא לויכיל קמ"ל **ל' ע"ש** **בביאת בן ט' שנים**
ויום אחד כמאמר בגדול א"ל רבא אי הכי
סיפא דקתני ספק בן ט' שנים ויום אחד
ספק שאינו השתא ודאי בן ט' לא מאכיל
ספק מיבעיא אלא אמר רבא יבבן תשע
שנים ויום אחד דהנך פסולים קתני דפסלי
בביאתן וכדתניא **י"ב** **תשע שנים ויום אחד**
גר עמוני ומואבי מצרי ואדומי כותי נתין
חלל וממור שבאו על כהנת לוי' וישראלית
פסלוה והא מדקתני סיפא אם אינן ראויין
לבא בישראל הרי אלו פסולים מכלל דרישא
לאו בפסולים עסקין רישא פסולי קהל
סיפא פסולי כהונה: גופא **יבן ט' שנים**
ויום א' גר עמוני ומואבי מצרי ואדומי כותי
נתין חלל וממור שבאו על כהנת לוי' והי
וישראלית **(ה)** **פסלן רבי יוסי** **אומר כל שזרעו**
פסול פוסל כל שזרעו זרעו פסול אינו פוסל
רשב"ג **אומר כל שאתה נושא בתו אתה**
נושא אלמנתו וכל שאין אתה נושא בתו אי
אתה נושא אלמנתו: מנא הני מילי אמר
רב יהודה אמר רב אמר קרא **יבבת כהן**
כי תהיה לאיש זר **יבין שנבעלה לפסול**
לה פסלה האי מיבעי ליה דקאמר רחמנא
בת כהן דמינסבא לזר ולא תיכול ההיא
ימושבה אל בית אביה כנעוריה מלחם אביה
תאכל נפקא מדקאמר רחמנא ושבה אל
בית אביה תאכל מכלל דמשיקרא לא
אכלה אי מההיא הוה אמינא דלאו הבא
מכלל עשה עשה כתב רחמנא האי ללאו
[לאו] מוכל זר לא יאכל קדש נפקא
ההוא

ל"א זר נפקא דפירש בקונטרס ומיחו לקמן מפיק לה מושבה
אל בית אביה מכלל דמשיקרא לא אכלה וי תהיה ל"א זר מוקמינן
לנבעלה לפסול לה פסלה והכא הך דרשא הפשוטה נקט דלי לאו
הגמרא בנמה מקומות (י) ועד אמר ר"י דמשום דמהאי קרא דכי תהיה דרשין
כ"ה. לאו דוקא אלא כלומר זקוקה לו דביאת בן תשע
לא הוי אלא כמאמר בעלמא ובפרק קמא דקדושין (דף יט.) ממעטין ליה דלא קניא מקרא דאשת איש פ"ח קטן ויש ספרים
דגרסי חו"ל ליה והכי פירשו כיון דמדאורייתא זקוקה וביאתו ביאה ולא צעין טויה צינמה קס"ד דקני לה מדאורייתא ולכיל קא משמע
לן דלא משום דלא קני לה:

י"ש פס"ה בהונה ס"פא פס"ה קה"ה. וכן גירסת ר"ח ולא כספרים דגרסי איפכא דהא קמי ס"פא ואס אינו ראו' ללא
ישראל וא"ל וכיון דתנא רישא פסולי קהל דוקא ואס תאמר וספק בן ט' היאך פוסל בביאתו נוקמיה לחוקה קמייתא דהוה פסות
מן תשעה וטקי איתתא בחוקה כשרות ומיחו לכהונה נחא דלא אולעין בתר חזקה ליוחסין דקראמר רבי יהושע בפרק קמא
דכמויות (דף יג.) לא מפיה אנו חיי' אלא היא בחוקה בעולה לענין וממור ואפי' ברוב כשרים אלא כדלמא התם ולא מוקמינן
לה לחזקה ואפילו לרבן גמליאל ורבי אליעזר דמכשרי היינו משום דלמרה לכשר נבעלה אכל הכא דלא ידעה אס הוא בן תשעה לא
אכל לתרומה קשיא אמאי לא מוקמינן להו לחזקה דאפילו לענין תרומה איירי כמו לענין יעבדים ולתרומה מוקמינן לחזקה דהא
במחזות פ"ד (דף כו.) וס) גבי מוחזק לן בנצרה דהאי דכחן הוא ונפק עליה קלף דבן גרושה הוא כו' ומוקי לה בתרי ותר משמע דאי
לאו משום זילותא דבי דינא הוה מסקי ליה לכו"ל עלמא ויהיי לענין תרומה דאי לכהונה לא מסקינן ליה בתרי ותר דממוכא בקדושין
בהאמר (דף סו.) גבי עובדא דינאי המלך ויש לומר דהכא כגון דהשתא דלמי קמן הוי ודאי בן תשעה אף על פי שהיה ספק
כשכא עליה לא מוקמינן ליה לחזקה קמייתא אלא אולעין בתר השתא שהוא ודאי בן תשעה דחזקה קמייתא אימרה ליה:
לימא

י"ש פס"ה בהונה ס"פא פס"ה קה"ה. וכן גירסת ר"ח ולא כספרים דגרסי איפכא דהא קמי ס"פא ואס אינו ראו' ללא
ישראל וא"ל וכיון דתנא רישא פסולי קהל דוקא ואס תאמר וספק בן ט' היאך פוסל בביאתו נוקמיה לחוקה קמייתא דהוה פסות
מן תשעה וטקי איתתא בחוקה כשרות ומיחו לכהונה נחא דלא אולעין בתר חזקה ליוחסין דקראמר רבי יהושע בפרק קמא
דכמויות (דף יג.) לא מפיה אנו חיי' אלא היא בחוקה בעולה לענין וממור ואפי' ברוב כשרים אלא כדלמא התם ולא מוקמינן
לה לחזקה ואפילו לרבן גמליאל ורבי אליעזר דמכשרי היינו משום דלמרה לכשר נבעלה אכל הכא דלא ידעה אס הוא בן תשעה לא
אכל לתרומה קשיא אמאי לא מוקמינן להו לחזקה דאפילו לענין תרומה איירי כמו לענין יעבדים ולתרומה מוקמינן לחזקה דהא
במחזות פ"ד (דף כו.) וס) גבי מוחזק לן בנצרה דהאי דכחן הוא ונפק עליה קלף דבן גרושה הוא כו' ומוקי לה בתרי ותר משמע דאי
לאו משום זילותא דבי דינא הוה מסקי ליה לכו"ל עלמא ויהיי לענין תרומה דאי לכהונה לא מסקינן ליה בתרי ותר דממוכא בקדושין
בהאמר (דף סו.) גבי עובדא דינאי המלך ויש לומר דהכא כגון דהשתא דלמי קמן הוי ודאי בן תשעה אף על פי שהיה ספק
כשכא עליה לא מוקמינן ליה לחזקה קמייתא אלא אולעין בתר השתא שהוא ודאי בן תשעה דחזקה קמייתא אימרה ליה:
לימא

דקניה כהויה. ומשעת הויה איפסילה כדמכיס (וס) וכן כהן כי תהיה
ל"א זר: **משום דעולא.** במס' כהנות בפרק אע"פ (דף טו:) דבר
תורה ארוסה בת ישראל אכולת בתרומה דמכיס קנין כספו הוא
יאכל בו ומה טעם אמר חז"ל אכולת אכולת
בנית אביה ומה טעם אמר חז"ל אכולת אכולת
ולא חז"ל: **כספתא דרבנן.** דהרש
אע"ג דלאו בר דעת הוא תקינו
בית רבנן נישואין לקמן ב' חרש
ששקא (דף ק"ב:) **קס"ד בשומרת**
יבם לבן ט' ולא נא עליה. ולמאי
הלכתא נקט בן ט' אי למיפסל
לאשמועין דכיון דחייב לביאה פסיל
לה ביוקת יבמין מאי איריא בן ט'
אפילו קטן נמי דלא קרינן בה ושבה
אל בית אביה ולאשמועין בגדול גרשא
ט': **ואי לאבול' כו'.** ואי להכי נקט
בן ט' לאשמועין רבותא דאע"ג
דחיי לביאה לא מאכיל יבמתו ביוקת
אפילו גדול ממס לא מאכיל דלאו
קרינן הוא דהא אשמועין בגדול גרשא
דמנתי: **הכא על יבמתו.** דליני
גדול הוה אכלי ולאשמועין רבותא
דאע"ג דביאתו ביאה לא מאכיל
וסולין דקתני דמנתינן אשאר
קאי אעבור יבם בלא ביאה ואירוסין
וחרש אכל בן ט' לא נקט ליה אלא
משום ואין מאכילין: **אי הכי.**
דמשום אינו מאכיל נקט ליה למה לי
למיתני סיפא דקתני ספק שהוא בן
תשעה ספק שאינו הוי נמי כהן
ט' השתא ודאי בן ט' כו': **פסולין.**
כגון ממור ונחין ומשום פסולין נקט
ליה ולא מאכילין לא אכס ט' קאי
אלא אשאר עובר יבם אירוסין
וחרש: **בן תשעה.** שהוא גר עמוני
ומואבי וכו' דאסורין לנא בקהל:
מלרי ואדומי. עד דור שלישי בעשה:
כוסי ונחין. בלא תחתן כס
דקסבר (ו) גירי אריות הן: חלל.
פסול לכהונה: **פסלוה.** אס בת כהן
מן התרומה ולויה וישראלית לישא
לכהונה עולמית: **מדקתני סיפא.**
דמנתינן: **סיפא פסולי כהונה.**
חלל. ואע"ג דקתני שאין ראויין לנא
בישראל לא מיידי אלא ככהונה
דמרישא הוה אמינא פסולי קהל הוא
דפסלי אכל ביאת חלל לא להכי מני
סיפא משנה יתירא לאשמועין חלל:
פסלוה. כהנת מתרומה דבי נשא
ומן הכהונה לוי' וישראלית מן
הכהונה: **רבי יוסי אומר כו'.**
טעמא דרבי יוסי ורבן שמעון מפרש
לקמן בשמעתין (י) מאי קאמר ומאי
פליגמיהו: **לאו מוכל זר נפקא.**
וכל זר לא יאכל קדש והשתא
דקן בת כהן נמי משתמע מיניה
הואיל

ל"א זר נפקא דפירש בקונטרס ומיחו לקמן מפיק לה מושבה
אל בית אביה מכלל דמשיקרא לא אכלה וי תהיה ל"א זר מוקמינן
לנבעלה לפסול לה פסלה והכא הך דרשא הפשוטה נקט דלי לאו
הגמרא בנמה מקומות (י) ועד אמר ר"י דמשום דמהאי קרא דכי תהיה דרשין
כ"ה. לאו דוקא אלא כלומר זקוקה לו דביאת בן תשע
לא הוי אלא כמאמר בעלמא ובפרק קמא דקדושין (דף יט.) ממעטין ליה דלא קניא מקרא דאשת איש פ"ח קטן ויש ספרים
דגרסי חו"ל ליה והכי פירשו כיון דמדאורייתא זקוקה וביאתו ביאה ולא צעין טויה צינמה קס"ד דקני לה מדאורייתא ולכיל קא משמע
לן דלא משום דלא קני לה:

י"ש פס"ה בהונה ס"פא פס"ה קה"ה. וכן גירסת ר"ח ולא כספרים דגרסי איפכא דהא קמי ס"פא ואס אינו ראו' ללא
ישראל וא"ל וכיון דתנא רישא פסולי קהל דוקא ואס תאמר וספק בן ט' היאך פוסל בביאתו נוקמיה לחוקה קמייתא דהוה פסות
מן תשעה וטקי איתתא בחוקה כשרות ומיחו לכהונה נחא דלא אולעין בתר חזקה ליוחסין דקראמר רבי יהושע בפרק קמא
דכמויות (דף יג.) לא מפיה אנו חיי' אלא היא בחוקה בעולה לענין וממור ואפי' ברוב כשרים אלא כדלמא התם ולא מוקמינן
לה לחזקה ואפילו לרבן גמליאל ורבי אליעזר דמכשרי היינו משום דלמרה לכשר נבעלה אכל הכא דלא ידעה אס הוא בן תשעה לא
אכל לתרומה קשיא אמאי לא מוקמינן להו לחזקה דאפילו לענין תרומה איירי כמו לענין יעבדים ולתרומה מוקמינן לחזקה דהא
במחזות פ"ד (דף כו.) וס) גבי מוחזק לן בנצרה דהאי דכחן הוא ונפק עליה קלף דבן גרושה הוא כו' ומוקי לה בתרי ותר משמע דאי
לאו משום זילותא דבי דינא הוה מסקי ליה לכו"ל עלמא ויהיי לענין תרומה דאי לכהונה לא מסקינן ליה בתרי ותר דממוכא בקדושין
בהאמר (דף סו.) גבי עובדא דינאי המלך ויש לומר דהכא כגון דהשתא דלמי קמן הוי ודאי בן תשעה אף על פי שהיה ספק
כשכא עליה לא מוקמינן ליה לחזקה קמייתא אלא אולעין בתר השתא שהוא ודאי בן תשעה דחזקה קמייתא אימרה ליה:
לימא

י"ש פס"ה בהונה ס"פא פס"ה קה"ה. וכן גירסת ר"ח ולא כספרים דגרסי איפכא דהא קמי ס"פא ואס אינו ראו' ללא
ישראל וא"ל וכיון דתנא רישא פסולי קהל דוקא ואס תאמר וספק בן ט' היאך פוסל בביאתו נוקמיה לחוקה קמייתא דהוה פסות
מן תשעה וטקי איתתא בחוקה כשרות ומיחו לכהונה נחא דלא אולעין בתר חזקה ליוחסין דקראמר רבי יהושע בפרק קמא
דכמויות (דף יג.) לא מפיה אנו חיי' אלא היא בחוקה בעולה לענין וממור ואפי' ברוב כשרים אלא כדלמא התם ולא מוקמינן
לה לחזקה ואפילו לרבן גמליאל ורבי אליעזר דמכשרי היינו משום דלמרה לכשר נבעלה אכל הכא דלא ידעה אס הוא בן תשעה לא
אכל לתרומה קשיא אמאי לא מוקמינן להו לחזקה דאפילו לענין תרומה איירי כמו לענין יעבדים ולתרומה מוקמינן לחזקה דהא
במחזות פ"ד (דף כו.) וס) גבי מוחזק לן בנצרה דהאי דכחן הוא ונפק עליה קלף דבן גרושה הוא כו' ומוקי לה בתרי ותר משמע דאי
לאו משום זילותא דבי דינא הוה מסקי ליה לכו"ל עלמא ויהיי לענין תרומה דאי לכהונה לא מסקינן ליה בתרי ותר דממוכא בקדושין
בהאמר (דף סו.) גבי עובדא דינאי המלך ויש לומר דהכא כגון דהשתא דלמי קמן הוי ודאי בן תשעה אף על פי שהיה ספק
כשכא עליה לא מוקמינן ליה לחזקה קמייתא אלא אולעין בתר השתא שהוא ודאי בן תשעה דחזקה קמייתא אימרה ליה:
לימא

(א) לקמן י. (נדה מהל').
(ב) קדושין ע"ד.
(ג) (ומסכתא נדה פ"י).
(ד) (לעיל נד: וס"ה).
(ה) (ויקרא כג: ו) (וס).
(ו) כפ"ל: חמיה. (ח) (דף
טט.). (ט) (ד"ה ואפילו).
(י) (וע' ח"ס' טעוין טו:
ד"ה בנתיבה). (כ) (נ"ל טעם
ויבס מהרש"א וע"ש).

תורה אור השלם

1. ובהן כי יקנה נפש
קנין כספו הוא יאכל בו
ול"ל ביתו דם יאכלו
ב"ח: ויקרא כ"ב י'
2. ובת כהן כי תהיה
לאשה ונרשעה ותרע אין
לה ושבא אל בית אביה
כנעוריה מלחם אביה
תאכל וכל זר לא יאכל
הקדש לא תאכל:
ויקרא כ"ב י'
3. ובת כהן כי תהיה
אלמנה ונרשעה ותרע אין
לה ושבא אל בית אביה
כנעוריה מלחם אביה
תאכל וכל זר לא יאכל
הקדש לא תאכל:
ויקרא כ"ב י'

הנהגות הב"ח

(א) נ"י יסודות פסולות
ר' יוסי: (ב) (י"ש"י ד"ה
כתי וי' דקסבר כותים
גירי:

מוסף רש"י

בן ט' שנים ויום אחד.
שהוא גר עמוני וכו' דכ"י
הוא ימנא חיי לביאה
פסלוה. למה נקט
התרומה וכן הכהונה לוי'
וישראלית מלחם אביה
לכ"ה (קדושין טו.). כל
שדורש פסול. מן
הכהונה. פסול. את אשתו
ושוה. כל שאתה נושא
בתו. לכהן אומר וכו'.

